

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **T. K.**, zastoupen JUDr. Vladislavou Růžičkovou, advokátkou se sídlem Vinohradská 45, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6 - Bubeneč, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Kostelecké uzeniny, a. s., se sídlem Kostelec 60, II) VÁHALA a spol. s r. o. výroba a prodej masných a lahůdkářských výrobků, se sídlem náměstí Míru 97, Hustopeče nad Bečvou, oba zastoupeni JUDr. Vladimírem Rottem, patentovým zástupcem se sídlem Vinohradská 37, Praha 2, III) Masokombinát Plzeň s. r. o., se sídlem Podnikatelská 1094/15, Plzeň, zastoupena JUDr. Karlem Vodičkou, advokátem se sídlem sady 5. května 46, Plzeň, ve věci žaloby proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 29. 1. 2010, čj. O-356392/40414/2009/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2013, čj. 8 A 51/2010 - 91,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

**I.
Vymezení věci**

[1] Dne 15. 1. 2007 byla do rejstříku ochranných známek zapsána žalobcova slovní ochranná známka č. X ve znění „PRAŽSKÁ ŠUNKA“, s právem přednosti od 21. 7. 2004 pro výrobky a služby ve třídě 16 [tiskoviny a papír. Výrobky z papíru jako upomínkové předměty, polygrafické výrobky, periodické a neperiodické publikace, knihy, časopisy, brožury, fotografie, informační produkty a reklamní materiály na papírových nosičích, data a databáze na papírových nosičích, tištěné manuály, fotografie, plakáty, pohledy, kalendáře, samolepky, obtisky, papírové

a umělohmotné tašky jako upomínkové předměty, tužky, pera a pastelky jako upomínkové předměty, papírové obaly všeho druhu, ubrousky a ubrusy, tácky, papírové vlajky, štočky, umělecké nebo ozdobné předměty z papíru, brožury, historické brožury, tiskopisy, pohlednice, známky, prospekty, katalogy, periodika, průvodce, ročenky, papírové informační produkty, tiskárenské výrobky, tiskoviny, propagační publikace, propagační materiály, reklamní materiály, výstavní katalogy, periodické a neperiodické publikace, papír a výrobky z papíru, papírenské zboží, alba, bloky, těžítka, inzertní listy, psací a kancelářské potřeby, plakáty, gratulace, omalovánky, mapy, obrazy, reklamní a ozdobné předměty, tiskařský materiál, štočky, lepenkové krabice, zápisníky a záznamníky jako upomínkové předměty, omalovánky, vystřihovánky, památníky, leporela, diplomy, rozvrhy hodin, potištěné papírenské výrobky, potištěný balicí papír všeho druhu, nože na řezání papíru potištěné, pytle a sáčky z plastických hmot pro obalovou techniku, umělecké a upomínkové předměty v rámci této třídy, malby, obrazy, obrazy malované (též olejomalby), rytiny, rytiny všeho druhu (dřevorytiny, hlubotisky, mědirytiny, lepty, tisky napodobující rytiny) a další upomínkové předměty této třídy], třídě 21 [sklo a skleněné zboží, porcelánové a kameninové, zejména suvenýry a miniatury, sklenice, číše, skleničky, jídelní, kávové a čajové servisy, mísy, tácy, talíře, talířky, džbánky, džbány, vázy, vázičky, lahve, sklo surové a polozpracované jako upomínkové předměty a výrobky ze skla, porcelánu, kameniny a plastických hmot, které nejsou zahrnuty v jiných třídách včetně keramických miniatur, a další umělecké a upomínkové předměty v rámci této třídy] a ve třídě 43 [hostinská a restaurační činnost, poskytování gastronomických služeb, příprava jídel a výrobků studené kuchyně, pořádání hostin, provozování baru, bufetu, samoobslužné restaurace, kavárny, pronajímání restauračních a jednacích místností k pořádání seminářů, konferencí, školení a společenských akcí].

[2] Osoby zúčastněné na řízení podaly dne 28. 7. 2008 u žalovaného návrh na prohlášení ochranné známky č. X za neplatnou pro všechny výrobky a služby zapsané ve třídách 16, 21 a 43. Žalovaný návrh zamítl rozhodnutím ze dne 17. 6. 2009. O rozkladu osob zúčastněných na řízení předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 29. 1. 2010 rozhodl tak, že návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou podaný podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 písm. d) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, druhým výrokem zamítl. Naopak prvním výrokem ochrannou známku č. X podle § 32 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. g) prohlásil za neplatnou v celém rozsahu. Na rozdíl od prvostupňového rozhodnutí totiž dospěl předseda žalovaného k závěru o klamavosti ochranné známky.

[3] Proti prvému výroku rozhodnutí předsedy žalovaného podal žalobce žalobu k městskému soudu. Ten v záhlaví uvedeném rozsudkem žalobu zamítl. Ve svém rozhodnutí předně zdůraznil, že označení „PRAŽSKÁ ŠUNKA“ je označení popisné a druhové. Postup žalovaného nepopřel ani princip dvojinstančnosti správního řízení. S odkazem na judikaturu NSS dále městský soud zdůraznil, že žalovaný při posuzování potenciální klamavosti označení nezjišťuje, zda k omylu veřejnosti skutečně dochází. Klamavost tak není předmětem dokazování, neboť se zde nemusí jednat o reálně existující stav, který by bylo možné zjistit a prokázat. Z uvedeného vyplývá, že otázka klamavosti je otázkou právní, nikoli skutkovou. Ustanovení § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách obsahuje nikoli taxativní, ale pouze demonstrativní výčet skutečností, které mohou působit klamavost označení. Správní orgán proto musí zohlednit všechny rozhodné okolnosti. Městský soud v Praze neměl o správnosti právních závěrů žalovaného žádné pochybnosti, a proto nepovažoval za nutné doplňovat známkoprávní řízení znaleckými posudky či sociologickými výzkumy spotřebitelů. Průměrný spotřebitel, který se běžně na trhu dlouhodobě setkává s masným výrobkem „pražská šunka“, bude toto označení i na všech zapsaných výrobcích ve třídách 16 a 21 a poskytovaných službách zapsaných ve třídě 43 spojovat a vnímat pouze v souvislosti s druhovým označením „pražská šunka“.

pokračování

II.

Shrnutí argumentů uvedených v kasační stížnosti a vyjádření osob zúčastněných

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel kritizuje, že městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že stěžovatelova ochranná známka je klamavým označením ve smyslu § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách. S odkazem na judikaturu NSS zdůrazňuje, že správní soud je oprávněn přezkoumávat korektnost výkladu neurčitých právních pojmů provedených správním orgánem. Stěžovatel kritizuje stručnost a nedostatečnost závěrů, proč může označení „PRAŽSKÁ ŠUNKA“ klamat veřejnost. Stěžovatel se důrazně ohrazuje proti aplikaci judikátů v jiných věcech, které s jeho věcí nijak nesouvisí. Není prý objektivně představitelné, že by spotřebitelé mohli být žalobcem neúmyslně klamáni označením „PRAŽSKÁ ŠUNKA“ pro výrobky a služby ve třídách 16, 21 a 43.

[5] Městský soud tedy nijak neodůvodnil, z jakého důvodu by mělo druhové označení masného výrobku „pražská šunka“ být průměrným spotřebitelem vnímáno na výrobcích ve třídách 16 a 21 a službách poskytovaných ve třídě 43 nadále spojováno a vnímáno pouze v souvislosti s druhovým označením „pražská šunka“, přičemž pokud takovouto úvahu soud vyslovil, byl povinen ji řádně zdůvodnit. Stěžovatel nabízí soudu srovnání názvu restaurace „Třeboňský kapr“, kde by jistě průměrný spotřebitel neočekával ani, že v restauraci budou nabízeny jen třeboňští kapři, ani že provozovatel restaurace je subjekt, který chová třeboňské kapry. Obdobně lze uvažovat o ochranné známce ve znění „Vídeňský řízek“ např. pro výrobky registrované ve třídě 16. Stěžovatel v žalobě neuváděl, že označení „PRAŽSKÁ ŠUNKA“ obecně není označením popisným ani druhovým, ale že toto označení není označením popisným ani druhovým vzhledem k výrobkům a službám ve třídách 16, 21 a 43, pro které byla jeho ochranná známka zapsána. Soud namísto toho uvedl, že „PRAŽSKÁ ŠUNKA“ je označením popisným a druhovým, aniž by se vypořádal s rozsáhlou argumentací stěžovatele v žalobě, která byla vztažena na výrobky a služby ve třídách 16, 21 a 43.

[6] Soud se prý nevyjádřil ani k zásadní změně názorů, k níž došlo v rozhodnutí předsedy žalovaného ve srovnání s naprosto odlišnými názory žalovaného v souvislosti se samotným přezkumným řízením o přihlášce, v rámci podaných připomínek a ostatně též v prvoinstančním řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou. Soud se v rozsudku nevyjádřil ani k té pasáži žaloby, která argumentuje množstvím ochranných známek, které byly zapsány až po vyslovení neplatnosti jeho ochranné známky PRAŽSKÁ ŠUNKA a které by bylo nutno považovat za klamavé, pokud by žalovaný setrval na svém „novém pojetí posuzování klamavosti“. Tyto příklady v kasační stížnosti stěžovatel obsáhle cituje.

[7] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že za klamavost se považuje přímé i nepřímé vytváření dojmu, že jde o soutěžitelův výrobek. Takovéto jednání se nemusí týkat jen klamání, pokud jde o povahu, jakost či zeměpisný původ výrobku nebo služby, ale je třeba je posoudit i ve vztahu k dalším skutečnostem, například co do původu zboží ve smyslu jeho nákupu v důvěře v obsah veřejně známého označení, který ve skutečnosti nemá. Co se týče nedostatku důvodů pro nedostatek rozlišovací způsobilosti ve vztahu k výrobkům a službám ve třech třídách, žalovaný upozorňuje, že ochranná známka byla prohlášena za neplatnou ne pro tento nedostatek rozlišovací způsobilosti, ale proto, že je s to klamat spotřebitelskou veřejnost co do původu zboží a služeb. Žalovaný odmítá „jednostrannou“ argumentaci jinými již zapsanými ochrannými známkami, které jsou údajně zapsány na stejném principu. V řízení o prohlášení neplatnosti stěžovatelovy ochranné známky nemůže být zkoumána zápisná způsobilost jiných označení. Kasační stížnost proto žalovaný navrhuje zamítnout.

[8] Masokombinát Plzeň s. r. o. jako osoba zúčastněná na řízení se ve svém stanovisku ztotožňuje s názory soudu a považuje jeho rozhodnutí za správné. Druhé označení „pražská šunka“ nemůže požívat známkoprávní ochrany pro výrobky ve třídách 16 a 21 a služby ve třídě 43, protože takovéto označení výrobku či služby by bylo zjevně nesmyslné. Potenciální klamavost je pak zcela evidentní.

III.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předně posoudil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., **III.A.**]. Poté se vypořádal s námitkou zpochybňující závěr soudu o klamavosti ochranné známky „pražská šunka“ [důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., **III.B.**].

III.A.

Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku

[11] V rozsudku ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, zdejší soud s odkazem na dosavadní konstantní judikaturu konstatoval, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá*“ [k otázce nepřezkoumatelnosti srov. rovněž nálezy ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68; obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41]. Nejvyšší správní soud proto zvážil, zda je odůvodnění městského soudu vskutku nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[12] Stěžovatel předně tvrdí, že městský soud nedostatečně odůvodnil závěry o klamavosti ochranné známky „PRAŽSKÁ ŠUNKA“ pro výrobky a služby ve třídách 16, 21 a 43. Podle Nejvyššího správního soudu je odůvodnění městského soudu v této otázce dostatečné. Příslušná pasáž rozsudku městského soudu k této otázce začíná na straně 7 dole, kde soud nejprve cituje § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách, dále cituje relevantní judikaturu Soudního dvora Evropské unie. Na straně 8 pak pokračuje obecnými východisky, jmenuje další klíčové rozhodnutí Soudního dvora a cituje závěry z rozsudku NSS ze dne 5. 12. 2007, čj. 3 As 29/2007 - 95. Tyto závěry pak aplikuje na stěžovatelův případ v pasáži na straně 8 dole a dále rozvíjí v prvním odstavci na straně 9. Pokud tedy stěžovatel vytrhuje z tohoto kontextu jen jednu větu na straně 8 rozsudku, je evidentní, že to zdaleka není kompletní odůvodnění právního závěru městského soudu. Stejně tak nelze souhlasit s tím, že by městský soud neuvedl, jak konkrétně může ochranná známka klamat veřejnost. Z pasáží na straně 8 dole a v prvním odstavci na straně 9 je evidentní, že soud má za to, že označení „pražská šunka“ na výrobcích a službách ve třídách 16, 21 a 43 bude způsobilé klamat veřejnost co do původu zboží „*ve smyslu nákupu zboží v důvěře v obsah známého označení, který ve skutečnosti nemá*“ (s. 9 rozsudku). Správnosti závěrů městského soudu se bude Nejvyšší správní soud věnovat dále v části **III.B.**

pokračování

[13] Stejně tak nelze shledat rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným ani proto, že by neuváděl, proč nemůže být ochranná známka „PRAŽSKÁ ŠUNKA“ distinktivní ve vztahu ke službám a výrobkům ve třídách 16, 21 a 43, respektive proč by nemohlo jít o fantazijní označení pro tyto výrobky a služby. Takováto argumentace se zcela míjí s předmětem řízení. Městský soud na straně 6 dole obecně zahajuje svou úvahu premisou, že spojení „pražská šunka“ je označením popisným a druhovým. Protože tuto skutečnost v obecnosti nikdo nezpochybnil, je třeba tuto premisu městského soudu chápat jen jako obecný úvod k jeho další argumentaci. Otázky nedostatku popisnosti ve vztahu k daným výrobkům a službám nebylo třeba řešit, protože tato věc nebyla, jak správně uvádí ve svém vyjádření žalovaný, vůbec předmětem soudního sporu. Stejně tak žalovaný nemusel posuzovat fantazijnost označení. Jeho závěry byly založeny na klamavosti označení. Tento závěr stěžovatel před soudem zpochybnil, městský soud jej přezkoumatelně posoudil, s jeho závěry se v části **III.B.** vypořádá též Nejvyšší správní soud.

[14] Není ani pravdou, že by se městský soud nevyjádřil k argumentaci ohledně zásadní změny právního názoru žalovaného na celou věc, která se projevila teprve v řízení o rozkladu osob zúčastněných. Naprosto vyčerpávající odůvodnění je k této námitce obsaženo v druhém a třetím odstavci na straně 7 rozsudku. Zde městský soud detailně vysvětluje, za jakých podmínek mohl předseda žalovaného změnit prvostupňové rozhodnutí. S tímto právním závěrem, založeným na rozsudku NSS ze dne 31.5.2012, čj. 2 As 50/2011 – 182 (*Takeda Pharmaceutical Company Limited*), stěžovatel nepolemizuje, proto na něj lze v úplnosti odkázat. Snad jen na okraj lze podotknout, že argumentace stěžovatele by v podstatě znamenala, že řízení o rozkladu je zbytečné a že předseda žalovaného je povinen rozkladu nevyhovět. O absurdnosti takového závěru není pochyb.

[15] Konečně se prý městský soud nevyjádřil ani k obsáhlé námitce, podle níž v důsledku právního názoru žalovaného bude třeba z úřední povinnosti zrušit řadu již zapsaných ochranných známek (uvádí například zapsané ochranné známky „PRAŽSKÉ SELÁTKO“, „ŠKOLNÍ SALÁT“, „ŠKOLNÍ MLÉKO“ atd.). Ani zde nelze dát stěžovateli za pravdu. Městský soud sice stručně, ale jasně říká, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud „*přiblašované označení posuzoval pouze ve vztahu k přiblašovateli ochranné známky a ve vztahu k výrobkům a službám, pro které je označení zapisováno. Jeho postup a individuální posouzení přiblašky bylo v souladu se zákonem o ochranných známkách. Nemohl ani porušit ustanovení § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, neboť se nejednalo o zahájení řízení z moci úřední, nýbrž o návrhové řízení*“ (s. 9, třetí odstavec). Tento právní názor je nejen přezkoumatelný, ale podle Nejvyššího správního soudu rovněž správný. Předmětem řízení před žalovaným byla stěžovatelova ochranná známka, nikoliv zákonnost ochranných známek třetích osob. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje ústavněprávní rozměr § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, *aby při rozhodování skutkové shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly* [srov. k tomu náleze ze dne 29.6.2005, sp. zn. I. ÚS 98/04 (N 133/37 SbNU 675), *restituční nároky rodu Salmů, IV/e*]. V nyní projednávaném případě však stěžovatel nepředložil s napadeným rozhodnutím žalovaného jiné rozporné rozhodnutí ze srovnatelné doby. Navíc stěžovatel směšuje napadené rozhodnutí v řízení zahájeném na návrh třetích osob (zde osob zúčastněných) s absencí rozhodnutí žalovaného v (neexistujícím) řízení, které by dle stěžovatele měl žalovaný (asi) zahájit z moci úřední.

[16] Celý komplex námitek ohledně údajné nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodný.

Správnost závěru žalovaného o klamavosti ochranné známky

[17] Podle § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách se do rejstříku nezapíše označení, *které by mohlo klamat veřejnost, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby*. Tato norma byla aplikována na stěžovatelovu ochrannou známku, a to na základě § 32 odst. 1 téhož zákona, podle něhož žalovaný v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž tehdy, byla-li zapsána v rozporu s § 4.

[18] Předseda žalovaného ve svém rozhodnutí vyšel z toho, že slovní spojení „PRAŽSKÁ ŠUNKA“ je spotřebitelem vnímáno jako označení druhu masného výrobku z vepřové kýty nebo plece, neboť se jedná o tradiční, dlouhodobě vyráběný a dobře známý potravinářský výrobek. Pojem klamavost a nepravdivost pro účely známkoprávní ochrany nelze chápat jen v úzkém slova smyslu tak, že klamavým je označení předstírající výrobu z jiného materiálu, než z jakého je výrobek skutečně vyroben, nebo předstírající jinou povahu, druh výrobku. Předseda žalovaného chápal klamavost v širším smyslu, tj. nezpůsobilá zápisu pro klamavost jsou i označení odporující skutečným obchodním poměrům nebo pravdě. Při hodnocení klamavosti je nutno vycházet z účelu ochranných známek, kterým je rozlišení výrobků a služeb soutěžitelů. V případě napadené ochranné známky spotřebitel nemohl v době jejího zápisu vůbec vnímat slovní spojení „PRAŽSKÁ ŠUNKA“ pro zapsané výrobky a služby jako ochrannou známku, tudíž jako rozlišující označení na trhu. Při zkoumání otázky, jak by mohl průměrný spotřebitel vnímat např. kalendáře nebo výrobky ze skla označené ochrannou známkou „PRAŽSKÁ ŠUNKA“, nelze dospět k jinému závěru než k tomu, že si je spíše spojí přímo s masným výrobkem, potažmo s jeho výrobcem, aniž by vnímal toto spojení jako ochrannou známku, která by měla být způsobilá odlišit výrobky a služby jednoho subjektu od výrobků a služeb jiného subjektu na trhu. Spotřebitel by totiž mohl vnímat spojitost těchto výrobků či služeb s druhovým označením, a tudíž být klamán. Nelze připustit, aby byli spotřebitelé nalákáni na výrobky či služby vlastníka ochranné známky na základě prvotního mylného dojmu, který by jim byl vyvrácen teprve po bližším seznámení.

[19] Stěžovatel s tímto závěrem polemizuje, považuje jej za nedostatečný a nepřesvědčivý.

[20] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách je napsán velmi široce. Prohlašuje totiž za zápisně nezpůsobilé takové označení, které *by mohlo klamat veřejnost*, přičemž dále poskytuje příklady, ve vztahu k čemu ona klamavost může nastat. Z toho plyne, že označení je nezpůsobilé zápisu již jen pro pouhou *možnost*, že označení bude klamat veřejnost. Doslovné znění cit. normy spojuje možnou klamavost s vnitřními charakteristickými rysy ochranné známky. Učebnicovým příkladem takto klamavé ochranné známky je uvedení materiálu jako součásti zboží označeného ochrannou známkou, který se nenachází v jeho složení – srov. zamítnutí zápisu fantazijního názvu „Orlwool“ pro textilie ve Spojeném království, jehož vyznění (totožné s „all wool“ – čistá vlna) namlouvalo veřejnosti, že textilie byly vyrobeny z uvedené látky, zatímco ve skutečnosti obsahovaly pouze bavlnu (viz stanovisko generálního advokáta Colomera přednesené dne 19. 1. 2006 ve věci C-259/04, *Elizabeth Florence Emanuel*, body 57 a 58).

[21] Demonstrativní výčet ohledně čeho ona klamavost připadá v úvahu, připouští další rozšiřování důvodů klamavosti vývojem správní a soudní praxe. Obdobný názor lze ostatně vysledovat též v právní doktríně. Například R. Horáček uvádí, že „[u] pojmu klamavost lze ve známkovém právu sledovat značný vývoj. Z počátečního omezení na klamavost, týkající se zeměpisného původu zboží nebo služeb, až po klamavost označení ve vztahu k chápání významu ochranné známky a pojmu průměrného spotřebitele. V současné době lze konstatovat, že pojem klamavost je nutno chápat velice široce a vždy s ohledem na účel ochranné známky a její vliv na výběr zboží nebo služby spotřebitelem“ (Zákon o ochranných

pokračování

známkách / Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení / Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, 2. vydání, Praha, C.H.Beck 2008, s. 72).

[22] Soudní dvůr Evropské unie přijal jednotné obecně použitelné kritérium, aby určil, zda ochranná známka klame kupujícího, na základě předpokládaného vnímání průměrného běžně informovaného spotřebitele, přiměřeně pozorného a obezřetného, aniž jsou zadány posudky nebo výzkumy veřejného mínění (rozsudek ze dne 16. 7. 1998, *Gut Springenbeide a Tuský*, C-210/96, Recueil, s. I-4657).

[23] Soudní dvůr rovněž identifikoval základní funkci ochranné známky, kterou je zajistit spotřebiteli nebo konečnému uživateli totožnost původu výrobku nebo služby označených ochrannou známkou tím, že mu umožní odlišit bez možnosti záměny tento výrobek nebo tuto službu od výrobků nebo služeb jiného původu. Aby totiž mohla ochranná známka plnit úlohu základního prvku systému nenarušené soutěže, musí představovat záruku, že všechny výrobky nebo služby, které označuje, byly vyrobeny nebo poskytnuty pod kontrolou jediného podniku, kterému lze připsat odpovědnost za jejich jakost (viz zejména rozsudek ze dne 12. listopadu 2002, *Arsenal Football Club*, C-206/01, Recueil, s. I-10273, bod 48).

[24] S ohledem na uvedené premisy souhlasí Nejvyšší správní soud se závěry předsedy žalovaného a městského soudu, podle nichž ochranná známka „PRAŽSKÁ ŠUNKA“ zapsaná pro tiskoviny a papírové výrobky (třída 16), pro výrobky ze skla, kameniny, porcelánu či plastických hmot (třída 21), respektive pro služby hostinské a restaurační činnosti (třída 43) vskutku může klamat veřejnost a navozovat mylnou spojitost těchto výrobků či služeb s druhovým označením výrobku „pražská šunka“, respektive s výrobcem skutečné pražské šunky. Nejvyšší správní soud se shoduje se závěrem předsedy žalovaného, podle něhož nelze připustit, aby spotřebitelé byli nalákáni na výrobky či služby vlastníka ochranné známky na základě prvotního mylného dojmu o spojitosti s pražskou šunkou, který by jim byl vyvrácen teprve po bližším seznámení. Opačný závěr by byl v jasném rozporu se smyslem a funkcí známkového práva, jak byl podán shora.

[25] Stěžovatel protestuje proti použití rozsudků NSS ze dne 2. 12. 2009, čj. 3 As 13/2009 - 76 (ve věci kombinované ochranné známky v kombinované podobě slovních prvků "ROZHODČÍ SOUD ČESKÉ REPUBLIKY ars aequi et boni" a obrazového prvku tvořeného vyobrazením Spravedlnosti), respektive ze dne 18. 11. 2009, čj. 3 As 11/2009 - 115 (ve věci kombinované ochranné známky v kombinaci slovních prvků "ACCR ARBITRATION COURT OF THE CZECH REPUBLIC" a obrazového prvku tvořeného vyobrazením Spravedlnosti). Podle něj jde o naprosto jiné věci, obě rozhodnutí považuje za správná. K tomu lze jen stručně dodat, že městský soud ani předseda žalovaného neprovedli bezmyšlenkovitou a mechanickou aplikaci závěrů v obou judikátech uvedených na nyní projednávanou věc. Právě naopak. Předseda žalovaného i městský soud vyšli z obecných východisek, na kterých jsou judikáty postaveny. Ty pak aplikovali na individuální okolnosti stěžovatelova případu.

[26] S ohledem na shora uvedené je pak zbytečné přijmout stěžovatelovu výzvu a spekulovat, zda by v souladu se zákonem byl například název restaurace „Třeboňský kapr“, respektive ochranná známka „Vídeňský řízek“ pro tiskoviny a papírové výrobky ve třídě 16. Zákonost názvu restaurace by jistě neposuzoval žalovaný. Soud pak jistě nemůže spekulovat, zda by určitá zatím neexistující ochranná známka mohla či nemohla být zapsána v souladu se zákonem.

[27] Námitka je nedůvodná.

IV.**Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení**

[28] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Soud přitom neshledal žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice v řízení úspěšný byl, nicméně v řízení o kasační stížnosti mu žádné náklady převyšující jeho obvyklou činnost nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobám zúčastněným na řízení uložena žádná povinnost, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu